

skabe større og større Sikkerhed for Indskyderne. Derfor siger jeg: Hver Bank sin Krisefond! Hver Bank skal have det som sin Hovedopgave at konsolidere Forretningen. Men dersom alle skal være med at betale for dem, der stjæler og bedrager, dem, der borteskamoterer baade Aktiekapital, Reserver og Indskud, vil det svække Ansvarsfølelsen, Aktionærerne vil, efter den gamle Formel: vi ved, hvad vi har, men vi ved ikke, hvad vi faar, sige: Nej, i Aar skal vi have større Udbytte, vi er jo i det hele nogenlunde garderet, men det kan være, vi ved andre Bankers Letsindighed lider store Tab næste Aar.

Jeg beklager, at den højtærede Handelsminister, som her har lagt tydelige Beviser for Dagen paa sin Retsindighed og sin Medfølelse med dem, der er ramt, ikke forud har sonderet Terrænet i Finansudvalget saaledes, at der kunde være givet Vink, som kunde have sparet Folk, der nu haaber, for Skuffelser, jeg tror, det vilde have været heldigt.

Jeg vil slutte, som jeg begyndte, med at udtale min store Paaskønnelse og Anerkendelse for den smukke Tanke, der ligger til Grund for Lovforslaget, men jeg tror ikke, det bør phøjes til Lov, i hvert Fald ikke i den Skikkelse, hvori det nu foreligger. Om man kan finde en helt anden Basis, noget i Lighed med det, der skete i 1908 overfor Grundejersbanken og Detailhandlerbanken, med Støtte ogsaa fra de store Banker, skal jeg ikke her komme ind paa, men jeg vil indstændigt fraraade dette høje Tings Medlemmer at paadrage sig Medansvaret for Konsekvenserne af Vedtagelsen af Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse. Og jeg skulde tage meget fejl, om vi ikke ligefrem gør den højtærede Handelsminister en meget stor Tjeneste ved ikke at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, for jeg tror, han ellers vil faa et Ansvar for Fremtiden, som vil være meget svært at bære, og som jeg efter alt, hvad der foreligger, synes, det er urigtigt at paalægge en Mand, som har vist en saa smuk Tankegang og en saa redelig Villie til at raade Bod paa de Ulykker, som er sket.

Christian Holm: Jeg vil straks udtale, at jeg er lidt uenig med den æredestidste Taler, det ærede Medlem Hr. Sporon-Fiedler, i, at man for Tiden lever efter det Ord, der siger, at den, der gemmer til Natten, gemmer til Katten; jeg haaber i hvert Fald, vi snart maa være ude over den Tid. Vi befinder os for Øjeblikket i en Krisetid, og det kan vel være, at Lysten til at spare

ikke er saa stor nu, men det bliver den forhaabentlig igen. Jeg maa imidlertid beklage, at jeg, saaledes som Lovforslaget foreligger, ikke kan give det min Stemme, og det beklager jeg navnlig af Hensyn til Sparsommeligheden, idet jeg mener, det vil svække Lysten til at spare, hvis dette Forslag ikke føres igennem. Man har jo altid ment, at naar man vilde sikre en Kapital, var Overformynderiet det mest bombesikre Sted, man kunde sætte den, og naar man vilde anbringe sine Sparestillinger, var en Sparekasse et sikkert Sted at sætte dem; og dette er ogsaa rigtigt, saaledes har det i hvert Fald været hidtil og skal forhaabentlig vedblive at være. Jeg kan ikke være med til Lovforslaget, fordi det Spørgsmaal rejser sig: Hvem garanterer os imod, at der kommer nye Sammenbrud i Bankerne i Fremtiden? Vi har i den allerseneste Tid set — om ikke Sammenbrud, saa dog meget uheldige Forhold i forskellige andre Banker, hvor det har vist sig, at der er begaaet ret store Bedragerier. Naar man sammenligner den Hjælp, det foreslaas at yde disse Sparere, disse Banker, med Hjælpen til Landmandsbanken, finder jeg ogsaa noget, som er urigtigt. Jeg gik meget nødig — det maa jeg indrømme — med til, at Hjælpen blev ydet Landmandsbanken paa den Maade, den blev ydet, men det vilde have været den største Ulykke for vort Folk, om man ikke var gaaet med, thi det vilde have betydet en kolossal Lammelse af Erhvervslivet og have foraarsaget en stor Forøgelse af Arbejdsløsheden; navnlig indenfor Industrien. Der er navnlig een Ting, jeg ikke forstaar eller ikke synes er rigtigt. Man vil give disse Banker 85 pCt. — saaledes hedder det her i Lovforslaget —, men den højtærede Handelsminister mente, det ikke vilde blive mere end ca. 75 pCt. Men hvorfor i al Verden gav man saa Landmandsbankens Sparere 100 pCt.? Det staar for mig som en Gaade. Jeg kan ikke se, det er retfærdigt. Man siger jo, at de smaa Tyve hænger man, de store lader man løbe, og her, synes jeg, gør man i høj Grad Forskel paa Kong Salomon og Jørgen Hattemager. Der er en Risiko ved at anbringe sine Midler ogsaa for Sparerne. Tiden forekommer mig ikke i Øjeblikket at være saaledes, at man kan gaa med til at anspænde Statskassen mere end allerhøjest nødvendigt, og det vil, hvis disse Sparere skal hjælpes — de udgør jo kun en meget ringe Del af vort Folk —, gaa ud over den store almindelige Skatteydere. Og hvem garanterer os saa for, hvordan Forholdene vil blive i 1925? Hvem siger, at vi gaar lysere Tider